

крадци, а въ Браила — Савовичеви слънца и патриоти, азъ съ съкрушено сърдце се удостовѣрихъ, че търговията съ кадритѣ не върви вече, защото непразното Книжовно дружество въ Браила се е рѣшило твърдо да прави литературна конкуренция даже и съ Антона Парушева. Съ една дума — азъ се увѣрихъ, че на мене не оставя нищо друго, освѣнъ да прѣдприема нѣкоя отважна експедиция и да отида да търся щастие по другитѣ малко по-далечни земи. Исторически (гл. историята на г. Кръстевича) е вече извѣстно, че на земята нѣма щастие. Изабела е изпждена изъ Испания, Наполеонъ е умрѣлъ, Антонъ Парушева сж уловили, а въ Влашко сж направили монополъ и тютюна и спиртуознитѣ питиета. На кждѣ поврага да върви човѣкъ? За да проживѣшъ на тоя свѣтъ честно и безгрѣшно и въ сщето врѣме да се търкаляшъ като сирене въ масло, ти трѣбва да бждешъ въ Франция говедаринъ, въ Англия Ротшилдъ, въ Русия просякъ, въ Турция шпионинъ, а въ Влашко или прѣдставителъ на българското Книжовно дружество, или попъ въ Букурешката българска черква.

Тази алузия ни въвежда въ мирътъ явления, наблюдаванъ отъ поета, които той ще изброи въ извѣстна послѣдователность, въ осемъ писма.

Писмо първо, което ни даде горнята алузия, ни повѣствува изповѣдта на страдалецътъ-герой; не намѣрилъ на земята никѣкво добро, затова пожелалъ да отиде другадъ, на мѣсто злачно и покойно — сир. въ лоното Авраамово. „Тамъ, мислѣхъ си азъ — разправя праведния Пандурски, небесниятъ нашъ отецъ ще ми даде нѣкое къшенце въ рая и азъ ще си поблаженствувамъ заедно съ моитѣ великомъченици братя“. За да се качи при вседържителя на вселенната, трѣбвало по-напрѣдъ да отиде въ палатитѣ на Колентина — въ Букурешката болница —, и да поиска помощъ отъ царицата на наукитѣ — благодѣтелната медицина. И